

G E S T I Ó E M P R E S A R I A L

Deslocalitzacions i desagraïts

MODEST GUINJOAN / JOSEP MARIA LLAURADOR
Consulting Barcelona Economia

Primers van ser Lear i Valeo; ara, Philips, Samsung, Printer i Bayer; i demà en seran unes altres. Tant se val. No cal escandalitzar-se: són grans empreses multinacionals que operen en un mercat global i que aprofiten –ho han de fer si no volen ser escombrades pels seus competidors, que sí que ho fan– per reduir costos. Apliquen els mateixos criteris que van aplicar en instal·lar-se al nostre país; una mà d'obra barata, unes infraestructures raonables, un mercat notable i, a més, uns beneficis econòmics –fiscals o per la via de les subvencions– pagat pels mateixos contribuents, encantats de les oportunitats que oferien al mercat laboral. No és pas diferent del que fan empresaris nostrats que, podent i volent, instal·len les fàbriques al Magrib, a l'Àsia o a l'Amèrica del Sud.

Per això, tot i l'atur que amenaça molts dels treballadors que ara se senten traïts, la lògica de les multinacionals és coherent amb els seus objectius estratègics. Ara no s'hi val a recórrer a l'ètica, quan sovint l'oferta d'avantatges econòmics ha sortit de les mateixes administracions i no pas de les seues corporatives a Seül, Amsterdam, Frankfurt o París. Seguint amb la lògica economicista, cal reconèixer que les nostres administracions s'han equivocat a l'hora d'invertir els nostres impostos; volem pensar que, potser pressiona-

des per l'alt i secular percentatge d'aturats, han apostat per les grans xifres d'empleats... tot i que poc qualificats. I ara en tenim una conseqüència.

Però el nombre de treballadors d'aquestes grans empreses és inferior a la suma dels empleats en empreses petites i mitjanes del país i, a més a més, els de les darreres acostumen a estar en llocs de més valor afegit. Pel que fa als costos laborals –tot i tenir el salari mínim interprofessional més baix a la UE, només per sobre del portuguès– han perdut el seu atractiu per a les grans corporacions, atès que ja són els propis del Primer Món. Les infraestructures han romàs obsoletes sota el pes d'un dèficit acumulat, potser irrecuperable però solidari. I, quant a l'ètica i a la responsabilitat social, potser, abans d'acusar els forans, caldria vetllar per les condicions dels treballadors d'empreses del país en Estats on tenen plantes deslocalitzades, com denuncia el darrer informe fet públic per Intermón-Oxfam, o publicar en primera plana les deslocalitzacions –i

aquestes, pel seu valor afegit, sí que couen de debò!– que empresaris de casa, alguns dels quals no dubten a autoproclamar-se molt catalans, fan de les seves seues centrals o dels seus centres de decisió o de recerca a l'àrea metropolitana de Madrid, on deuen recuperar part dels nostres impostos, sigui per la via fiscal, per les subvencions o per millors infraestructures.

El que no és socialment responsable és ficar al mateix sac, per més conteses electorals a la vista que hi hagi, Carod, tripartits, terrorismes i deslocalitzacions, com ha fet l'encara president Aznar, ni titllar de desagraïdes les multinacionals que se'n van a la vista de millors perspectives econòmiques, com s'ha fet des d'aquí. En canvi, des d'alguns Estats europeus, sí que deuen considerar desagraïdes l'altivesa i la rigidesa insolidària del governant d'un Estat soci que ha estat model de creixement, també gràcies a les aportacions dels impostos dels ciutadans d'altres Estats. Entre les mesures per lluitar contra futures deslocalitzacions –pròpies i foranes–, potser a més de plantejar-se la validesa de les subvencions, tindrà un paper cabdal una formació que acceleri la qualificació de la nostra força laboral. I, des d'ara, per postres, sense el complement dels fons europeus, que tindran el mateix destí que les noves plantes de Philips o Samsung.